

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Temmuz 2016 • No: 100

İşçilerin Gazetesi İşçi Dayanışması 100. Sayısında

İŞÇİ DAYANIŞMASI'NA SAHİP ÇIKALIM, GÜÇLENDİRELİM!

İşçi Dayanışması, bir işçi gazetesi olarak, işçi sınıfının çıkarlarını ve dünya görüşünü savunuyor. İşçilerin bir sınıf olduğunu dile getiren İşçi Dayanışması; tüm işçileri sömürüye ve ezilmeye karşı çıkmaya, bir araya gelmeye, birleşmeye, bilinçlenmeye, sınıf dayanışmasını büyütmeye; sendikal, siyasal ve ekonomik hakları için mücadele etmeye çağırıyor.

İşçi Dayanışması gazetesi, elinizdeki nüshasıyla birlikte 100'üncü sayısına ulaşmış oluyor. UID-DER tarafından aylık olarak yayınlanan İşçi Dayanışması, 8 senedir hiç ara vermeden işçilerle buluşuyor. İşçi Dayanışması'nın diğer tüm gazetelerden temel bir farkı var: İşçi Dayanışması'nda yer alan tüm yazıları işçiler kaleme alıyor, düzenliyor ve yayına hazır hale getiriyorlar. Yani elinizde, baştan sona işçilerin emeğiyle yoğrulmuş ve hayat bulan bir işçi gazetesi var. Ve bu gazete, 8 yıldır aralıksız çıkıyor; fabrikalarda,

atölyelerde, mahallelerde, evlerde işçilerle buluşuyor. İşçi Dayanışması, işçileri küçümseyenlere meydan okuyor ve en başta UID-DER'liler olmak üzere işçilere gurur veriyor.

Her gazetenin, derginin ya da televizyon kanalının savunduğu fikirler vardır. Daha açık yazarsak, her gazete ya da basın organı bir fikrin savunucusudur. Fikri olmayan, amacı olmayan bir basın organı olamaz. Peki, şu an yaşadığımız toplumda fikirleri belirleyen nedir?

100

Meselâ toplumun patronlar ve işçiler biçiminde sınıflara bölündüğü; bir tarafta alın teri akıtan ve üretenlerin, öte tarafta ise alın terine el koyanların olduğu bir düzende, tüm toplumun çıkarlarını ifade eden bir gazete olur mu? Olmaz, olamaz!

Konuyu biraz daha açalım: Kapitalist sömürü düzeninde işçilerin emeği olmadan, emek ürüne dönüşmeden hiçbir zenginlik ortaya çıkmaz. Milyonlarca işçi gece gündüz arılar gibi çalışıyor, didiniyor, üretiyor ve ortaya muazzam bir zenginlik çıkıyor. Ancak emek harcama sürecinde, üretmede hiçbir rolü olmayan sermaye sınıfı (patronlar), tüm bu zenginliğe el koyuyor. Çünkü patronlar üretim araçlarının, yani makinelerin, hammaddelerin, fabrikaların mülkiyetini ellerinde tutuyorlar. Kapitalist sömürü düzeni buna imkân veriyor. Böylece toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçiler ve aileleri yoksulluk içinde yaşarken, bir avuç insan zenginlik deryasında yüzüyor.

Peki, bu sömürü düzeninin efendileri, yani şu bildiğimiz asalaklar, bu sefahat düzeninin değişmesini isterler mi? İstemezler! Yine soralım: Böyle bir düzende, patronların kurduğu televizyon ve gazeteler kimin görüşlerini savunur; topluma, işçilere hangi görüşleri aşırlarlar? Doğal olarak egemen sınıfın, yani sermaye sınıfının! Görüleceği üzere, sınıflardan ve onların çıkarlarından bağımsız fikirler yoktur, dolayısıyla tüm toplumun çıkarlarına hitap eden televizyon, gazete veya medya kuruluşu da yoktur.

Bu sonuçtan da anlaşılacağı üzere İşçi Dayanışması, bir işçi gazetesi olarak, **işçi sınıfının çıkarlarını ve dünya görüşünü savunuyor**. İşçilerin bir sınıf olduğunu dile getiren İşçi Dayanışması; tüm işçileri sömürüye ve ezilmeye karşı çıkmaya, bir araya gelmeye, birleşmeye, bilinçlenmeye, sınıf dayanışmasını büyütmeye; sendikal, siyasal ve ekonomik hakları için mücadele etmeye çağırıyor. İşçi Dayanışması, insanın insanı sömürmediği, savaşların, her türlü ezme ve ezilme ilişkisinin son bulduğu, kadınların şiddet görmediği, insanın özgür ve mutlu olduğu bir dünya için mücadele ediyor. İşçilerin bu düşünceler etrafında toplanmasını hedefleyen İşçi Dayanışması, işçilerin sesi ve kürsüsüdür.

Hangi millet, din veya mezhepten olurlarsa olsunlar, hangi dili konuşurlarsa konuşsunlar tüm dünyanın işçileri kardeşlerdir. Türk, Kürt veya İngiliz, işçilerin çıkarları or-

İşçi sınıfının sesi İşçi Dayanışması, tüm gerçekleri işçilere açıklıyor, patronların yalanlarını teşhir ediyor. Tam da bundan ötürü, bu gerçekleri kavrayan her işçi, İşçi Dayanışması'na sahip çıkmalıdır. İşçi Dayanışması tüm fabrikalarda, atölyelerde, sendikalarda, işçi mahallelerinde işçilerin kürsüsü haline gelmeli, tüm işçilerin sesi olmalıdır.

taktır. İşte bu bakış açısıyla yayın yapan İşçi Dayanışması, işçi sınıfının uluslararası bir sınıf olduğunu, tüm dünyada işçilerin birleşmesi gerektiğini haykırıyor.

Hangi sermaye gazetesi toplumdaki sınıfsal farklılıklara, çelişiklere, işçilerin sömürülmesine, haksızlığa dikkat çekiyor? Hangi sermaye gazetesi veya televizyonu, işçileri bu sömürü düzenine karşı mücadele etmeye ve onu değiştirmeye çağırıyor? Hiçbiri! Sermaye medyası, toplumdaki tüm gerçeklerin üzerini örtmek, emekçi halkın bilincini bulandırmak, uyutmak amacıyla yayın yapıyor. Sömürü düzenini, sömürüyü, haksızlığı, adaletsizliği işçilere bir kader olarak benimsetmek istiyor. Diziler, reklamlar, haberler hep bu amaca hizmet ediyor. Meselâ işçiler haklarını aradıkları zaman işçilerin mücadelesi karalanıyor ve hatta işçiler “terörist” olmakla suçlanıyor. Ne de olsa medya, sahibinin sesidir.

Her ay 150'ye yakın işçi **iş cinayetlerine** kurban gidiyor. Yalnızca 2015'te 1735 işçi iş kazalarında yaşamını kaybetti. Peki, kim sorumlu? Elbette gerekli güvenlik önlemlerini almayan patronlar ve işyerlerini gerektiği gibi denetlemeyen AKP hükümeti... İş kazalarının ve işçilerin ölmesinin sebebi patronların kâr hırsı ve açgözlülüğüdür. Tam da bundan dolayı sermaye medyası, iş cinayetlerine yer vermez, vermek zorunda kaldığında ise bu gerçekleri açıklamaz.

Sermaye sınıfı ve ona hizmet eden hükümet, yıllardır işçilerin haklarına saldırıyor. Meselâ geçtiğimiz günlerde kiralık işçilik yasası Meclis'te kabul edildi. Sermaye medyası, işçilerin bir köle gibi kiralanmasını getiren bu yasayı “müjde” olarak sundu! Keza işçilerin iş güvencesini ortadan kaldıran kıdem tazminatını fona devretme planları da “müjde” olarak sunuluyor. Yani gerçekler temelinde değil, patronların çıkarları temelinde haber yapılıyor.

İşte işçi sınıfının sesi İşçi Dayanışması, tüm bu gerçekleri işçilere açıklıyor, patronların yalanlarını teşhir ediyor. Tam da bundan ötürü, bu gerçekleri kavrayan her işçi, İşçi Dayanışması'na sahip çıkmalıdır. İşçi Dayanışması tüm fabrikalarda, atölyelerde, sendikalarda, işçi mahallelerinde işçilerin kürsüsü haline gelmeli, tüm işçilerin sesi olmalıdır. İşçi Dayanışması gazetemize sahip çıkalım, büyütelim! ■

Mücadeleci Sınıf Sendikacılığı ve Kemal Türkler

Türkiye’de sendikaya üye olan işçi sayısı 1980’den önce 3 milyonu geçiyordu. O zamanlar hem nüfus hem de işçi sayısı bugüne kıyasla çok daha azdı. Doğal olarak bugün sendikalı işçi sayısının çok daha fazla olması beklenirdi. Oysa **bugün sendikalı işçi sayısı o günün üçte biri kadar bile değil**. Peki, bunun nedeni sadece hükümetin ve patronların, işçilerin sendikalaşmasının önüne diktiği engeller mi? Elbette hayır. Ne yazık ki işçiler çoğu kez sendikalarından uzak durmayı tercih ediyorlar. Çünkü sendikalara güvenmiyorlar, sendikaları mücadeleci işçi örgütleri olarak görmüyorlar. Çünkü bugün sendikaların büyük bir kısmına hâkim olan anlayış, işçilere güç ve güven veren **mücadeleci sınıf sendikacılığı** anlayışı değil, sendikaların başına çöreklenen bürokratların işçilerin çıkarlarını hiçe sayan, patronlarla uzlaşan sendikacılık anlayışıdır.

Geçmişte metal işçilerinin sendikası Maden-İş, bağlı olduğu DİSK ve onun başkanı Kemal Türkler bugünkünden çok farklı bir sendikal anlayışı var etmişlerdi. Onu tanıyan, onunla birlikte çalışan DİSK’li sendikacılar ve işçiler, Kemal Türkler’i anlatırken şöyle diyorlar: “Daha önceleri mesai bitiminde fabrikadan çıkan işçilerin üstü aranırdı. İşçilere hırsız muamelesi yapılırdı. İşçilerin üstünün aranmaması için verilen mücadelenin en önünde Kemal Türkler vardı. İşçilerin en önce insan olduğunu ve onlara böyle davranılmayacağını patronlara öğretmek istiyordu.” İşçilerin grev hakkı elde ettiği şanlı Kavel direnişinin de en önünde Kemal Türkler vardı, sayısız fabrika işgalinin de. Singer işçileri fabrikalarını işgal ettiklerinde polis saldırmaya kararlıydı. Ama Türkler, “cesedimi çiğnemedem işçilere dokunamazsınız” diyor, tankların önüne geçiyordu.

Türk-İş’in sözde “partiler üstü ve siyaset dışı”, uzlaşmacı, mücadele kaçkını tutumuna tepki gösteren işçiler, Kemal Türkler önderliğindeki DİSK’in çatısı altında bir araya geliyor, güçleniyorlardı. DİSK’in desteğini arkalarında hisseden işçiler, gözüpek mücadelelere atılmaktan çekinmiyor, haklarını söke söke alıyorlardı. Ezilmeye karşı çıkıyor, fabrikalarda üretimi durduruyor, patronların yüreğine korku salıyorlardı. Meydanlara çıkıyor, ne kadar kalabalık ve güçlü bir sınıf olduklarının farkına varıyorlardı. Sendikalarda işçilere **kendi sınıflarının çıkarlarını yansıtan, örgütlenme bilinci aşıl原因an** eğitimler veriliyordu. Bu topraklarda işçi sınıfın kitlesel mücadele geleneği yeşeriyordu. İşte bu durum işçileri dizginsizce

sömürmek isteyen patronlar sınıfını rahatsız ediyordu. Bu yüzden de DİSK’i kapatmak üzere harekete geçmişlerdi. 1970 yazında işçiler, DİSK’in yok edilmesini engellemek üzere Türkler’in mücadele çağrısına büyük bir kalkışmayla, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişiyile yanıt verdiler. Çünkü DİSK, sıradan bir sendika değildi, işçilerin birliğini ve gücünü temsil ediyordu.

DİSK’i yok edemeyen patronlar sınıfı, yıllar sonra yeni bir denemeye girişti, işçilerin birliğini dağıtmak için Türkler’i hedefine aldı. Kemal Türkler, 22 Temmuz 1980’de kızının ve eşinin gözü önünde kurşunlanarak öldürüldü. Onu öldüren faşist silahlı güçlerin amacı gelişip büyüyen işçi mücadelesini başsız bırakmak, ezmek, işçilerin hak arama, birlik olma geleneğini soldurmaktı.

ÜİD-DER yıllardır ortaya koyduğu çalışmalarla, gerçekleri hatırlatmayı, bu mücadele geleneğini yeniden yeşertmeyi amaçlıyor. Sendikaları bürokratların elinden kurtarıp işçilerin gerçek mücadele örgütleri haline getirmek için çalışıyor. Sendikaları yeniden mücadeleci bir çizgi izlemeye itmek için, işçileri sendikaların tabanında, fabrikaların tüm bölümlerinde, her işyerinde örgütlenmeye çağırıyor. Türkler’in katledilmesini emreden egemenler, Kemal Türkler öncülüğünde yaratılan sendikal geleneği yok etmek istediler. ÜİD-DER, işçilerin davasına sahip çıkan, işçilerle kader ortaklığı yapmaktan kaçmayan, işçilerin ne denli güçlü olduğunu gösteren Kemal Türkler’i unutturmayacak. ÜİD-DER, mücadeleci sınıf sendikacılığı geleneğine sahip çıkıyor, temsil ediyor. Tüm işçileri, bürokrat sendikacıları sendikalardan kovmaya davet ediyor. İşte o zaman sendikalar, işçilerin gerçek birlikleri/örgütleri olacak ve işçiler patronların karşısına güçlü bir şekilde dikilecekler. ■

Emekçi Kadının Sıkıştığı Cendere Nasıl Kırılır?

Öyle bir düzende yaşıyoruz ki patron işçiyi sömürüyor, erkek kadını eziyor. İnsanlar bir sınıfa, bir ulusa, bir cinse ait oldukları için eziliyorlar, horlanıyorlar. Bu toplumda hiç kimse sadece insan olamıyor, herkesin toplumsal bir kimliği var. Kapitalizm denen bu sistemin egemeni; paranın, sermayenin, üretim araçlarının, bankaların, sarayların sahibi patronlar sınıfıdır. İşçileri sömürüyor, eziyorlar. İşçi sınıfının kadınlarıysa hem sömürülüyor hem de kapitalist düzen tarafından beslenen erkek-egemen zihniyet tarafından ikinci sınıf olarak görülüyor. Kadınlar şiddet görüyor, öldürülüyorlar. Yani emekçi kadınlar çifte ezilmişlik altında yaşıyorlar.

Bu düzende gerçekler büyük bir ikiyüzlülikle çarpıtılıyor, insanlara gerçekçi olmayan şeyler benimsetiliyor. Düzenin efendilerine göre emekçi kadın çok sayıda çocuk doğurup tüm sorumluluğu sırtlanmalı, bütün gün bitmeyen işlerle uğraşıp evin dört duvarı arasına sıkışmayı sorun etmemeli. Zayıflığı kabul etmeli, korunmaya muhtaç olduğunu düşünmeli, pasif olmalı. Fikrine değer verilmemesine ses çıkarmamalı hatta fikir üretmemeli. Şiddet gördü mü bunu kendi suçu saymalı. Çocuk yaşta evliliğe, şiddete, tacize başkaldırmamalı. Emeginin, iradesinin değersiz sayılmasına boyun eğmeli. Erkeğin egemenliği altına girmeyi kabul etmeli, kocası ya da babasının yani evdeki erkeğin çizdiği sınırların içinde yaşamalı. Toplumsal meselelerle ilgilenmemeli, siyasetten anlamamalı. "Kutsal" görevlerini yerine getirdiğini düşünüp halinden memnun olmalı!

Bu bakış açısı, **insani olmayan cinsiyetçi ve erkek-egemen** bir bakış açısıdır. Örneğin Cumhurbaşkanı bir konuşmasında "çalışıyorum diye annelikten imtina eden bir kadın, aslında kadınlığını inkâr ediyor demektir. Anneliği reddeden, evini çekip çevirmekten vazgeçen bir kadın, iş dünyasında istediği kadar başarılı olsun, eksiktir, yarımdır" diyebiliyor. Kimin kadın kimin "yarım, eksik" olduğuna egemen bir erkek olarak kendisi karar veriyor, kadınların fikrini umursamıyor. Zaten kadına değer vermeyen, onu eve kapatmak isteyen erkekler de Cumhurbaşkanı'nın bu konuşmasından güç alıyor, kadına şiddet uyguluyorlar.

Dış dünyadan soyutlanan, ürkütülen, hapsedildiği sınırların dışına çıkamayan emekçi kadın, bazen yaşadığı sorunların nedeninin farkına varamıyor. İşyerinde, evinde, mahallesinde yaşadığı sorunların kaynağının kapitalist sistem olduğunu, **bu sorunlardan kurtuluşun tek**

yolunun mücadele vermek olduğunu göremiyor. Ya kendisine çizilen sınırları benimsiyor ya da bunu değiştirebileceği inancını taşıyor. Pek çok emekçi kadın ev işlerinden, çocuklarıyla ilgilenmekten kafasını kaldırıp da yaşadığı dünyayı sorgulayacak bir dakika bile bulamıyor. Politikayla ilgilenmeyi erkek işi olarak görüyor. Böylece içine itildiği pasif yaşamı "gönüllü" olarak kabul ediyor.

Oysa önyargılara rağmen emekçi kadınlar, geçmişte çok daha ağır koşullarda yaşıyor ve çalışırken, siyasetle uğraşmaları ayıplanırken, bütün baskılara karşı durdular ve mücadelede öne çıktılar. Dişle, tırnakla **oy hakkı, süt izni, doğum izni, kürtaj hakkı, kreş hakkı, ağır sektörlerde gece vardiyasında çalışmama hakkı** gibi bugün sahip olunan bütün hakları kazandılar. Rusya'da işçilerin iktidarı aldığı ve kadınlara özgürleşmenin yolunu açan 1917 Ekim Devrimini başlatanlar da emekçi kadınlardı. 1917 yılının Mart ayında binlerce emekçi kadın cesaret ve kararlılıkla alanlara çıkmış, tarihin akışını değiştirmişti.

140 yıl önce Avusturya'da yaşamış, çocukluğu ve gençliği sefalet içinde geçmiş ama sonra mücadeleciler bir işçi kadın haline gelmiş Adelheid Popp, emekçi kadınlara şöyle sesleniyordu: "Kadın işçiler! Henüz tamamen körelmediğinizi ve zihinsel olarak dumura uğramadığınızı gösterin! Toparlanın ve erkek ile kadın işçilerin birleşmek üzere el ele vermesi gerektiğini görün. Size yöneltilmiş bu çağrıya kulağınızı tıkamayın. Kadınlara da ekonomik ve politik mücadeleyi öğretmek isteyen işçi örgütüne katılın!"

ÜİD-DER Kadın Komitesi, emekçi kadınlara aynı şekilde sesleniyor: Gelin zincirlerimizi kıralım. Bize dayatılan kör yaşamı kabul etmeyelim. Emekçi kadınlar mücadeleye! ■

Zonguldak Maden İşçilerinden Özelleştirmeye Karşı Eylem

Zonguldak'ta Türkiye Taşkömürü Kurumu TTK'da çalışan maden işçileri, kurumun özelleştirilmek istenmesine karşı bir eylem gerçekleştirdiler. Maden işçileri, 14 Temmuzda, Genel Maden İşçileri Sendikası önünde bir araya geldiler. İşçiler baretleriyle, iş kıyafetleriyle ve dövizleriyle "Soma'yı, Ermenek'i Unutmadık. Özelde Öleceğimize Meydanlarda Ölürüz!" pankartının arkasında yürüyüşe geçtiler. Maden işçileri ve aileleri, çeşitli demokratik kitle örgütü üyeleri; "İş, Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Zonguldak'a Uzanan Eller Kırılсын", "Madenci Feneri Sönmeyecek" sloganlarıyla Madenci Anıtı'na yürüdüler. Burada işçileri onlara destek veren Zonguldaklı emekçiler karşıladılar.

Madenci Anıtı önünde bir açıklama yapan GMİS Genel Başkanı Ahmet Demirci, TTK'nın özelleştirilmek istenmesine tepki gösterdi ve bu girişimden vazgeçildiği açıklanıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini dile ge-

tirdi. Demirci, şöyle konuştu: "Biz madenciler ve Zonguldak halkı olarak 1990 ve 1994'te tek yürek ve tek ses olarak bu yanlışa nasıl 'dur' dediysek bugün de buna engel olacağız. Biz, Zonguldak gerçeğini hep birlikte anlatmaya devam edeceğiz. Sesimizi, bu çılgınlığı buradan, yer üstünden duymazlarsa, yer altından 8 şiddetinde deprem gibi duyurmaya devam edeceğiz."

Havzada 100-150 yıl boyunca demir-çelik sektörünü ve sanayisini güvencede tutacak taş kömürü rezervi olduğunu, 5 bin işçi açığı bulunduğunu belirten Demirci, özelleştirme planlarından vazgeçilmesini istedi. Özelleştirmenin ölüm demek olduğunu daha önce gördüklerini dile getiren Demirci, "son nefesimize kadar bu mücadeleyi sürdüreceğiz" dedi. Tekellerin kârı için halkın ve işçilerin açlığa, işsizliğe, yoksulluğa mahkûm edilmek istendiğini anlattı. 1990 grevini ve Büyük Madenci Yürüyüşünü hatırlatarak "Eğer AKP sesimizi duymazsa yarın yeniden alanlarda meydanlarda olacağız" dedi. Demirci'nin konuşması sık sık işçilerin hükümete yönelik öfkeli sloganlarıyla kesildi. Konuşmanın ardından kitle Valiliğe doğru yürüyerek eylemini bitirdi. ■

Petrol İşçileri Özelleştirmeleri Protesto Ediyor

Zonguldak maden işçileri gibi Petrol-İş üyesi Türkiye Petrolleri (TP) işçileri de özelleştirmeye ve taşeronlaştırmaya karşı harekete geçti. Petrol-İş'in Adıyaman, Batman, Trakya ve Ankara şubelerine bağlı üyelerin katılımıyla, Ankara'daki TP Genel Müdürlüğü önünde 15 Temmuzda bir eylem gerçekleştirildi. Kortej oluşturularak yapılan yürüyüşün ardından Petrol-İş Merkez Yönetim Kurulu adına basın açıklaması okundu.

"Özelleştirme politikalarına, TP'nin zayıflatılmasına, taşeronlaştırmaya, istihdamın güvencesizleştirilmesine son" sözleriyle başlayan basın açıklamasında, son 5 yıldır izlenen politikayla, kuruluşun zayıflatıldığı ve özelleştir-

meye hazırlandığı ifade edildi. Artan hizmet alımlarıyla taşeronlaştırma uygulamalarının da arttığına dikkat çekildi.

TP'nin özelleştirilmesiyle hem ülkenin hem çalışanların zarar göreceği belirtildi. Taşeronlaştırmaya son verilmesi ve kiralık işçilik uygulamasına gidilmemesi istendi. Asıl işi yapan taşeron işçilerin, özel güvenlikçilerin ve sendika üyesi geçici işçilerin kadroya alınması talep edildi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: "Binlerce Petrol-İş üyesi işçi, geleceğinin kararmasına izin vermeyecek, ülkemizin petrolüne ve özveriyle çalıştığı Türkiye Petrolleri'ne sahip çıkmaya devam edecektir. Bugün yaptığımız uyarının bir başlangıç olduğunu ilan ediyor; uyarımız dikkate alınmadığı takdirde tepkimizi, üretimden gelen gücümüz dâhil her türlü mücadele biçimini kullanarak göstereceğimizi bildiriyoruz." ■

Avcılar Belediyesi'nde Direniş Devam Ediyor

CHP'li Avcılar Belediyesi'nde çalışırken sendikalaştıkları için işten atılan temizlik işçilerinin direnişi devam ediyor. Kölece çalışma koşullarına ve işten atma saldırısına karşı mücadelelerini kararlılıkla sürdüren belediye işçileri, direnişlerinin 74. günü olan 15 Temmuzda kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler. İşçilerin üyesi olduğu Belediye-İş Sendikası'nın düzenlediği yürüyüşe, diğer illerden sendika yöneticileri, işyeri temsilcileri, sendikalı işçiler ve emekten yana kurumların oluşturduğu Avcılar Direnişle Dayanışma Platformu katıldı. İşçilerin mücadele örgütü UID-DER de "İşçiler Boyun Eğmiyor Mücadele Ediyor, Yaşasın Sınıf Dayanışması" pankartı ile yürüyüşe katılarak işçilerin yanında yerini aldı.

Avcılar Marmara Caddesi başında toplanan işçiler, "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" sloganları ile yürüyüşe geçtiler. Direnişçi işçilerin çocuklarının ve eşlerinin en önde yer aldığı yürüyüş boyunca, slogan ve alkışlarla belediye yönetimi protesto edildi. CHP ilçe binası önüne gelindiğinde ise sloganlar daha gür haykırıldı. Direnişin başından beri işçi ve sendika düşmanı bir tavır izleyen Avcılar Belediye Başkanı Handan Toprak, "Emek Düşmanı Handan Toprak İstifa!" sloganı ile protesto edildi.

Direniş alanına gelindiğinde, Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkan Yardımcısı Ercan Gürünlü bir konuşma yaptı. Belediye yönetiminin işçilerin sendikal hak ve özgürlüklerine saldırgan bir tutum sergilediğini ifade eden Gürünlü, tüm meşru haklarını sonuna kadar kullanacaklarını belirtti. Konuşmalarından katılımcılara ve dayanışma içerisinde bulunan kurumlara teşekkür edilerek eylem sonlandırıldı. ■

Grevci Nestle İşçileri Kazandı

Bursa Karacabey'de üretim yapan Nestle fabrikasında çalışan 900 işçi, toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine 21 Haziranda greve çıktı. İşçilerin grevi 11. günde anlaşma sağlanmasıyla sona erdi.

İmzalanan 2 yıllık sözleşmeye göre, çağrı üzerine çalışan işçiler 2018 yılına kadar kadroya alınacak ve ücretlere seyyanen 475 lira zam yapılacaktır.

Sözleşmenin imzalanmasından sonra fabrika önünde bir açıklama yapan Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, şöyle konuştu: "Çağrı üzerine çalışma 2017 itibarıyla mevsimlik işçiliğe dönüştürülecek ve TİS'in bütün yükümlülüklerinden yararlanacaktır bu arkadaşlarımız. Sürekli en az 6 ay bu arkadaşlarımız çalıştırılacak. 2018 yılına geldiğimizde ise Nestle'de çağrı üzerine çalışma olmayacak ve bu şekilde çalışan arkadaşlarımızın tamamına yakını kadroya alınacaktır."

Bayram öncesi anlaşmanın sağlanması ve işçilerin kazanım elde etmesi tüm işçileri ve ailelerini sevindirdi. Basına demeç veren işçilerden biri şöyle konuştu: "Direndik ve kazandık. Çok mutluyuz. Bir adım biz attık bir adım da işveren attı ve bu işi daha fazla uzatmadan orta yolu bulduk. Ücret noktasında açıkladığımız ücrete yakın bir noktada anlaştık. En büyük sorunlarımızdan biri olan çağrı üzerine çalışmaya son verdik. Bugün işçinin gücünü göstermiş olduk. Birlik içinde kararlı bir şekilde direndik mi her şeyin başarılacağını bugün gördük. Bu mücadele diğer direnişlere umut olur umarım." ■

Birinci Dünya Savaşı

ALDATILAN MİLYONLAR

Milyonların ölmesi, sakatlanması, kentlerin yakılıp yıkılması, insanların topraklarından sökülüp atılması, trajik göç dalgaları, halkların düşmanlaştırılması, aşağılanma, tarifi mümkün olmayan acı ve gözyaşı... Birinci ve İkinci Dünya Savaşı uzaklarda kaldı derken, Ortadoğu'da yoğunlaşan bir Üçüncü Dünya Savaşı tüm şiddeti ve yıkıcılığıyla sürüp gidiyor.

ABD, Rusya, Fransa, Almanya, İngiltere gibi emperyalist güçler; Türkiye, İran, İsrail ve Suudi Arabistan gibi bölgesel güçler Ortadoğu'yu kendi arzuları temelinde paylaşmak istiyorlar.

Savaşla birlikte önce gerçekler ölür. İktidar sahipleri gerçekleri emekçi halktan saklamak, milliyetçiliği kışkırtarak onları ölmeye ve öldürmeye ikna etmek isterler. Zaman değişiyor, insanlar değişiyor ancak egemen sınıfların kanlı oyunları değişmiyor. Tarih buna tanıktır. Bugün tüm dünyada tanık olduklarımız ile Birinci Dünya Savaşı öncesinde meydana gelen pek çok olay benzerlik göstermektedir.

Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde İngiltere, Fransa ve Rusya bir tarafta; Almanya, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ve Osmanlı İmparatorluğu ise diğer tarafta yer alıyordu. Dört yıl süren savaş 18 milyon insanın canını alırken, yan yana yaşayan halklar bölünüp parçalanacak ve sonu gelmeyen acılar çekilecekti.

Savaş öncesinde söz konusu devletler hızla silahlanıyor ve büyük savaşa hazırlanıyorlardı. Fakat insanlar olmadan silahlar bir hiçtir. İnsanları ölmeye-öldürmeye ve silahları kullanmaya ikna etmek gerekiyordu. Bunun için egemenler milliyetçiliğe ve dine başvurdular. Her ülkede milliyetçilik kışkırtıldı, halkların bilinci kin ve nefretle dolduruldu. Tüm ülkelerin egemenleri, emekçi halkı savaş cephelerine sürmek için onlara şöyle sesleniyorlardı: "Bu savaş bir vatan savunusudur; medeniyetimizi, özgürlüğümüzü, vatanımızı savunmak namus borcudur. Savaşmazsak yok olacağız, bu kutsal bir savaştır."

Ancak savaş bir oyun değildi ve tüm ülkelerin emek-

çileri bunu kısa sürede anlayacaklardı. 1914'ten 1918'e kadar savaş aralıksız sürüp gitti. Çok kısa bir süre sonra askerler, savaşın gerçek yüzünü ve kime hizmet ettiğini anlamaya başladılar. Askerler artık savaşmak istemiyorlardı. Almanya, İngiltere ve Fransa'nın karşı karşıya geldiği Batı Cephesindeki askerler, "yaşa ve yaşat" düşüncesini hayata geçiriyorlardı. 1914'ün sonunda Almanya ve Fransa sınırında Noel Ateşkesi anlaşması da bu düşüncenin bir ifadesiydi.

Tüm anneler, babalar, eşler ve çocuklar üzüntü içinde bekliyorlardı. Savaş başladığında halkları saran milliyetçi gözbağı çoktan yırtılmıştı. Tüm ülkelerde, kentlerde ve cephelerde açlık, kıtlık ve hastalıklar baş göstermişti. Savaşın uzaması umutsuzluğu ve öfkeyi giderek büyütüyordu. Nitekim 1917'nin başlarında, Rusya'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamaları muazzam bir devrime dönüştü. Savaştan bıkan askerler ayağa kalkan işçilere ve köylülere ateş açmayı reddettiler. Birkaç gün içinde Rusya'da Çarlık yıkıldı. İşçi sınıfı Bolşeviklerin önderliğinde Ekim 1917'de iktidarı ele geçirdi. Rus askerleri artık cephelerde savaşmıyor, karşı cephedeki askerlere kardeşleşme çağrısı yapıyorlardı.

Kısa süre sonra Rusya'daki işçi devleti, Almanya ve Osmanlı ile barış anlaşması imzaladı. Rusya'da işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesi ve savaştan çekilmesi İngiliz, Fransız, Alman askerlerini ve işçilerini derinden etkiledi. Böylece 18 milyon insanın canını alan Birinci Dünya Savaşı, Rusya'daki işçi iktidarı sayesinde son bulmuş oldu.

Ancak bugün bir kez daha dünyamız kana bulanıyor. Bu nedenle Ortadoğu'da acı ve gözyaşı dinmiyor. Türkiye'nin egemenleri de ülkeyi Ortadoğu'daki savaş cehennemine sürüklemek istiyorlar. Türkiye dâhil tüm Ortadoğu ülkelerinin işçileri bu savaşa karşı çıkmak zorundalar. Bu yağma ve talan savaşına neden olan kapitalist kâr düzenidir. O halde kapitalist sistem yıkılmalıdır. Görüyoruz ve şahit oluyoruz ki, kapitalizm yıkılmadan emperyalist savaşlar, katliamlar, acı ve gözyaşı durmayacak. ■

Avrupa'dan Asya'ya Dünya İşçi Hareketinden Yansıyanlar

Ekonomik krizin bedelini işçilere ödetmek ve kârlarını arttırmak isteyen patronlar sınıfı, işçilerin haklarına saldırıyorlar. Geçmişte büyük mücadeleler verilerek kazanılmış olan haklar, bugün patronlar sınıfı ve onların temsilcisi hükümetler tarafından

ortadan kaldırılıyor. İş saatlerinin uzatılması, ücretlerin düşürülmesi, her türlü sosyal hakkın ortadan kaldırılması hedefleniyor. İşçiler ise, dünyanın birçok bölgesinde ve birçok Avrupa ülkesinde bu saldırılara ve sefalet koşullarına "Hayır!" diyorlar.

İtalya'da havayolu grevi: 140'tan fazla uçuş iptal edildi

İtalya'da Alitalia firması çalışanları 5 Temmuzda greve çıktılar. Grevden dolayı 140'tan fazla uçuş iptal edildi. Pilot ve uçuş görevlilerinin üye oldukları dört sendika, başta çalışma saatlerinin uzatılması olmak üzere pek çok hak gaspına karşı eylem kararı aldılar. Şirket yönetimi, dört saatlik iş durdurma eylemini "akıl almaz ve haksız" olarak yolculara duyururken, uçuşların iptal olması İtalya'da büyük yankı buldu ve işçi sınıfının gücünü gösterdi.

Alitalia firmasının çalışanlarının yanı sıra, Meridiana adlı havayolu şirketi çalışanları da greve destek oldular ve 20'den fazla uçuşu engellediler. Alitalia çalışanları, 23 Temmuzda yeniden iş durdurmayı planlıyorlar.

15 Haziranda ise temizlik işçileri, toplu sözleşmede sorun yaşadıkları için ülke genelinde 24 saatlik greve gittiler ve protesto gösterilerinde bulundular.

Yunanistan demiryollarında toplu taşıma grevi

Atina'da toplu taşıma çalışanları, 6 Temmuzda özelleştirme planlarına karşı greve çıktılar. Toplu taşıma çalışanları 24 saatlik grevle, "ülkeyi kurtarma şartları"nın parçası olarak devreye sokulmak istenen özelleştirme saldırısını protesto ettiler.

Grevle birlikte hem kent merkezindeki hem de kenar mahallelerdeki trenler, tramvaylar durdu, trafik karıştı. Toplu taşıma işçileri, özelleştirme ofisi önünde toplanarak demiryollarının özelleştirilmesi planını protesto ettiler.

Kamboçya'da binlerce ayakkabı işçisi grevde

Can spor ayakkabı fabrikasında çalışan binlerce işçi, 4 Temmuzdan beri kötü çalışma koşullarını protesto eylemleri gerçekleştiriyor. 7 binden fazla işçi, 6 Temmuzda fabrika önünde toplanarak greve çıktıklarını ilan etti ve taleplerini duyurdu. İşçiler, ağır çalışma koşullarının düzeltilmesini, ikramiye hakkı ve üç-beş dakika geç kalma gibi sudan sebeplerle ücret kesintilerine son verilmesini istiyorlar. Binlerce işçi, talepleri karşılanıncaya kadar fabrika önünde beklemekte kararlı olduklarını duyurdular.

İngiltere hükümetinin eğitimdeki saldırılarına karşı öğretmenler grevi

İngiltere'de Öğretmenler Sendikası'na üye öğretmenler, ülke genelinde 5 Temmuzda greve gittiler. Binlerce öğretmen Londra merkezinde yürüyüşler gerçekleştirerek taleplerini yükseltti, hükümetin eğitimdeki saldırılarını protesto etti. İngiltere hükümeti, "Beyaz Sayfa" adı altında "Her yerde mükemmel eğitim" safsatasıyla büyük bir saldırıya hazırlanıyor. Öğretmenler, iş yükünün arttırıldığını, koşulların ağırlaştırıldığını ve buna rağmen düşük ücretle çalıştırıldıklarını söylüyor ve çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyorlar. Ayrıca hükümetin öğrencilerin eğitimi için ayırdığı kaynakları kısmasını da protesto ediyorlar. Eylemciler geçen yıl eğitim bütçesinde %10'luk kesinti yapıldığını söylüyor ve artık buna son verilmesini talep ediyorlar. Ancak hükümet önümüzdeki dönemde eğitim bütçesini daha da küçültmeyi planlıyor.

Öğretmenler, sınıftaki öğrenci sayısının arttırılarak öğrencilerin sahip olduğu olanakların kısıtlandığını, eğitimde hükümetin belirsiz bir hava yarattığını ve kaygılı olduklarını anlatıyorlar. Hükümet önümüzdeki 6 yıl içerisinde tüm okulları "akademi" yani devlete ait ama özel sektör tarafından işletilecek okul statüsüne çevirmeyi hedefliyor. Bu, eğitimin özelleştirilmesi anlamına geliyor. Öğretmenler, okullarının "akademi" statüsüne geçirilme-

siyle ücret kesintilerine uğrayacaklar. Büyük bir saldırıyla karşı karşıya olduklarının farkında olan 140 bin öğretmen hükümete protesto dilekçeleri gönderiyor, ülkenin pek çok yerinde eylemler, yürüyüşler gerçekleştiriyor.

Yıldırma politikaları ve kara propagandaya rağmen öğretmenler ve onlara destek veren veliler taleplerinde kararlılar. Öğretmenler, okullara ayrılan bütçenin arttırılmasını, çalışma koşullarının tüm okullarda aynı olmasının garanti altına alınmasını, öğretmenlere yıkılan iş yükünün eski haline getirilmesini talep ediyorlar.

Çin'de Wal-Mart işçileri eylemde

Çin'de Wal-Mart mağaza işçileri, esnek çalışma saatlerini protesto ediyorlar. Satış devleri arasında yer alan Wal-Mart Çin'in 169 şehrinde bulunuyor ve 100 bin civarında işçi bu mağazalarda çalışıyor. Haziran ayından beri işçilerin çalışma biçimi inanılmaz bir şekilde değiştirildi. İşçiler, hafta içi 4 saat, hafta sonları 11 saat çalıştırılıyor. Ancak hafta içi tam zamanlı olarak çalışan işçilerin iş saatlerinin bu şekilde değiştirilmesi, beraberinde ücret kesintilerini getirdi ve bu çalışma biçimi işçilere ek bir iş daha bulma zorunluluğunu dayatıyor. İşçilerin çalışma saatlerinin keyfi bir şekilde değiştirilmesi, işçilerin ek iş bulma şansını da ortadan kaldırıyor. Geçim sıkıntısıyla yüz yüze kalan işçiler, 1 Temmuzdan beri çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

İlk olarak 1 Temmuzda 130 işçinin esnek çalışmayı protesto etmesiyle başlayan eylemler, Çin'in diğer şehirlerine de ulaştı ve bir kampanyaya dönüştü. İşçilerin bir mağazada ellerinde "Wal-Mart işçileri ayağa kalkın", "Esnek çalışma saatlerine hayır" yazılı dövizlerle yürümesiyle başlayan eylemler, 4 Temmuzda 3 mağazada greve gidilmesiyle büyüdü. İşçiler, esnek çalışma saatlerinden, yemek hakkının verilmemesinden, ayrımcı pirim uygulamasından, patronla işbirliği yapan sendika temsilcilerinden bıktıklarını ifade ediyorlar. İşçiler, esnek çalışma biçimine son verilmesini ve sendika temsilcilerini demokratik biçimde kendileri seçmeyi talep ediyorlar. ■

Sınıfımızı Bilelim, Mücadeleyi Yükseltelim!

■ Gebze'den bir grup genç işçi

Genç işçilere sunulan tüm olanaklar, gençliğin enerjisini kullanmaktan ve bizleri yarış atı olmaktan öteye taşıyamıyor. İçinde yaşadığımız kapitalist düzende, bize sunulanın sopada sallanan bir havuçtan öteye geçmediği ortada. Yüzlerce üniversiteden her yıl binlerce genç mezun oluyor. Mezunlara sunulan iş imkânları ise kıyasıya rekabeti beraberinde getiriyor. Kimi zaman **YGS, LYS, KPSS** gibi adlarla girilen sınavlarda rekabet etmek, kimi zaman da bir terfi veya kariyer imkânı için birbirimizle yarışmak zorunda bırakılıyor. Aslında bu yarış, sınavlarda kalemle karalayıp çizgiyi dışına taşımaya korktuğumuz kodlama kutucukları gibi karanlıktan ve sınırlılıktan öteye geçmiyor. Yarışın sonunda bir avuç genç daha iyi bir iş bulmalarını sağlayacak bir üniversitenin kapısından içeri girme imkânına kavuşuyor, geriye kalan milyonlarca genç ise hayallerine veda ederek gerçekliğin tam ortasında buluyor kendini. Bu yarış sadece eğitim hayatıyla da sınırlı kalmıyor, çalışma hayatı boyunca da bu yarışın en büyüğü sözü olan kariyer kırbağı peşimizi bırakmıyor. Rekabetin sürekliliği ve kazanma hırsıyla arkadaşlarımıza sırt çevirdiğimiz anlar bile oluyor. Ta ki bu yarışın, küçük bir azınlık dışındaki milyonlarca gencin kaybetmesine dayalı bir yarış olduğunu kavrayana dek.

Patronlar sınıfı, dünyadaki tüm kaynakların sınırlı olduğunu, ama insan ihtiyaçlarının sınırsız olduğunu söylüyor. Evet, kaynaklar sınırlıdır. Ama bu sınırlılık milyonları aç ve yoksul bırakacak düzeyde değildir. Sayıları bir otobüs dolusu olan dünyanın en zengin patronları, servetlerine servet katarken hiçbir sınırlılık gözetmiyorlar. Biz işçiler ise en temel ihtiyaçlarımızı bile bin bir zorlukla karşılayabiliyoruz. Üretim kapasitesinin ulaştığı boyut milyarlarca insana yetecek bolluğa imkân sağlarken, bu bolluğu patronlar değil, dünyayı elleri ve zihinleriyle işleyen işçiler üretiyor. Oysa bu düzenin sefaletini patronlar, sefaletini işçiler yaşıyor. Dünya üzerindeki her şey işçi sınıfının toplumsal emeğiyle üretildiği halde, işçi sınıfı ve gençler yoksulluk içinde çıkışsızlığa mahkûm ediliyor. Elbette ki patronlar, mücadele etmemizi, haklarımızı kazanmamızı ve dünyayı bizler için yaşanabilir hale getirmemizi istemezler. Ancak onlar istemiyorlar diye bizim böylesine bir gelecekte vazgeçmemiz mümkün değil.

Patronlar sınıfının hayallerimizi mahvetmesine artık dur diyelim. Bir an önce silkelenip kendimize gelelim. Genç işçiler, öğrenciler olarak bunu ancak işçi sınıfı mücadelesine katılarak yapabiliriz. İşçi sınıfının mücadele tarihini öğrenerek kendi sınıf çıkarılarımızı gözetmemiz gerek. Üniversitelerde, işyerlerinde, mahallelerde, bizleri

Dünya üzerindeki her şey işçi sınıfının toplumsal emeğiyle üretildiği halde, işçi sınıfı ve gençler yoksulluk içinde çıkışsızlığa mahkûm ediliyor. Elbette ki patronlar, mücadele etmemizi, haklarımızı kazanmamızı ve dünyayı bizler için yaşanabilir hale getirmemizi istemezler. Ancak onlar istemiyorlar diye bizim böylesine bir gelecekte vazgeçmemiz mümkün değil.

ayrıştıran rekabete, kişisel gelişim aldatmacasına, unvan kandırmacasına karşı uyanık ve birlik olmalıyız. Çünkü **biz örgütlü bir karşı duruş sergilersek, patronlar sınıfı yarınlarmızı sermayeye kurban edemez.** Daha iyisini, daha güzelini yapmak için rekabet etmek ve bunu işçi sınıfının faydasına sunmak başka, sınıf kardeşine rakip olmak, onu ve kendini patronlar sınıfına yem yapmak başkadır. İyi bir eğitim almak, daha güzel yarınlarmın hayalini kurmak her gencin hakkıdır. Bu hakkı elimizden alan sıra arkadaşımız, iş arkadaşımız, mahalle arkadaşımız değil patronlar sınıfının kâr hırsıdır. Sermaye sınıfının çocukları doğuştan kariyerli doğar, onların bizler gibi bir gelecek kaygısı yoktur. Hiç YGS, LYS, KPSS gibi sınavlarla geleceğine yön vermeye çalışan bir patron çocuğu gördünüz mü? Onlar ait oldukları sınıfın mirasını devralır ve büyüklerinin kaldığı yerden zulmetmeye başlarlar işçilere. Bizler de genç işçiler olarak ait olduğumuz sınıfın, işçi sınıfının **mücadele mirasına sahip çıkmalıyız.** Biz genç işçiler, işçi sınıfının kızıl tomurcuklarıyız ve sınıfsız bir dünyaya açmak istiyoruz. Gençlik tohumu kızıl toprağa düştü bir kere, bundan geri dönüş yok! Ta ki bu kızıl ateş sermayeyi yakıp kavrana dek! ■

İşçilerin Ana Gündemi Futbol mu Olmalı?

■ Sefaköy'den bir kadın işçi

Şöyle bir uzaktan dünyanın tablosuna baksak üzerinde yaşayan insanların çok büyük bir kısmı dehşete kapılır herhalde. Dünyanın dört bir yanını savaş, açlık, çürümüşlük sarmış. Bu durum o kadar derinleşmiş ki aslında dünyanın ne halde olduğuna uzaklara giderek bakmaya lüzum yok. İşçi ve emekçilerin hayatı bu sorunlarla zaten yeterince cehenneme dönmüş durumda. Peki, o halde bunları yaşamak zorunda bırakılan insanlar, memnun olmadıkları bu dünyanın değişmesi için neden bir adım atmıyorlar? Bunun nedenlerinden biri muhakkak, egemenlerin bu sorunlara karşı kitlelerin isyan etmesinden korkması ve bunu engellemek için ellerinden ne geliyorsa yapmasıdır. Bütün bunlar olup biterken her şey güllük gülistanlıkmiş gibi “hayat devam ediyor” algısı yaratılmaya çalışılıyor ve tabii ki sorunların kaynağı çarptırılıyor.

Bu duruma verilebilecek örneklerden biri Fransa'da bir tarafta yaşanan büyük grevler ve diğer tarafta “Euro 2016” örneğidir. Yeni bir tasarıyla işçilerin birçok hakkına göz dikilen Fransa'da, işçiler büyük bir karşı koyuş sergiliyorlar. Mart ayından bu yana büyük gösteriler ve grevler gerçekleştiriliyor. İşçi ve emekçileri çok yakından ilgilendiren bu durumun yerine, tüm dünyada Fransa, Euro 2016 ile gündeme getirildi. Ülke takımlarının karşılaştığı Avrupa Futbol Şampiyonası olan Euro 2016, hem büyük paraların döndüğü bir arena, hem de milliyetçilik duygularının coşturulması için bir araç olarak kullanıldı. Geçtiğimiz günlerde *kiralık işçilik* yasasını yasalastıran

Türkiyeli egemenlerin, olaylara Türkiye basınında hiç yer vermemesi işçilerin bu direncinin buraya da sıçrayabileceği korkusunu yaşadıklarının bir göstergesidir.

Maç sırasında rakip olan ve hem ulusal hem uluslararası alanda milliyetçi duygularla işçileri birbirine düşman etmeye çalışan patronlar ve hükümetleri, kendi çıkarları söz konusu olduğunda “güzel bir dayanışma” örneği gösteriyorlar. Fransalı işçi kardeşlerinden ilham alıp, ellerinden alınan hakları için mücadele etmesi gereken Türkiyeli işçiler, maçların oynandığı esnada sanki hiç sorunları yokmuş gibi kendilerini o sanal dünyanın içine sürüklediler. Özellikle Türkiyeli egemenler açısından bu turnuvalar, içerde yaşanan savaştan dolayı zaten milliyetçilikle zehirlenen kitleleri bu sayede istedikleri “kıvamda” tutmaya yarıyor. Öyle ki sık sık patlayan bombaların tesiri bile bir anda unutuluyor.

Patlayan bombalar, denizlerde boğulan yoksul insanlar, taciz ve tecavüzler, istismarlar, açlık, yoksulluk artarak devam ediyor. Tüm bunların sorumlusu sömürü düzeninin egemenleri ise, kitleleri uyutmak için ellerindeki araçları son kırıntısına kadar kullanıyorlar. Hem kardeş halkları birbirine düşman ederek amaçlarını gerçekleştiriyorlar, hem de işçilerin mücadele ruhu birbirine sıçramasını diye kendi aralarında örgütlü davranıyorlar. Bazen çıkarları ters düşse de söz konusu işçi sınıfının mücadelesi olunca bütün anlaşmazlıklar bir anda unutulup, işçi ve emekçilere karşı ortak tavır alıyorlar. Çünkü onlar patronlar sınıfı. Ve biliyorlar ki çürümüş düzenlerini başlarına yıkacak güce sahip olan işçi sınıfı. Aman işçiler bu durumun farkına varmasın. İşte patronların bütün dertleri bu! Örgütlü işçiler de patronların korkusunu gerçekleştirmek için onların bütün olanaklarına karşı, işçi sınıfına gücünü hatırlatmak için uğraşacaktır. ■

Sendikalarımıza Sahip Çıkıp, Güçlendirelim!

■ Tuzla'dan metal işçileri

Tuzla'da metal fabrikasında çalışıyoruz. Çok yoğun bir tempomuz var. Her bölümde az işçiyle çok iş çıkarıyoruz. Yani bizim orada sömürü çarkı tıkr tıkr çalışıyor. Gerçi Ramazan nedeniyle biraz yavaşlama oldu ama bu geçici bir durum. O kadar stok yaptık ki, ürün koyacakları yer kalmadı. Bizim de başımızda “hadi hadi” diyenler var. Üretimi arttırmak için sürekli bağırıp çağırıyorlar. Fabrika yönetimi arka arkaya toplantılar yapıp işçilere hakaretler yağıdırıyor. Geçtiğimiz aylarda üretim müdürü hepimizi toplayıp “başınızda bir çoban mı olması gerekiyor, koyun sürüsü müsünüz?” diye bağırıp çağırdı. “Burada ya bana, ya amirlerinize uyacaksınız, ya da kapı orada, kimseyi zorla tutmuyoruz” diye de tehdit etti. Bütün bunları böyle rahatça, arsızca söyledikleri, bizi koyun yerine koydukları bu fabrikada son aylarda en az 4 iş kazası oldu. Yaşanan 3 iş kazasında kadın arkadaşlarımız yaralandı. Bir kadın arkadaşımızın kolunun birkaç yerinden kırılmasına sebep olan kazada sözde kamera kayıt yapmıyormuş. Oysa bizleri izlerken ve çalışmıyorsunuz diye tehdit ederlerken kameralar gayet güzel kayıt yapıyor.

Bizimki gibi birçok fabrikada yıllardır yaygınlaşmış bir uygulama var. *İşçileri işçilerle baskı altında tuttukları, bizi yine birbirimize kırdırdıkları bir uygulama.* İçimizden bazı işçi arkadaşlarımızı seçiyorlar. Bunların çoğu çok genç

işçiler. Bir kısmı 20 yaş civarlarında ama aslında daha çocuklar. Ne işçi olduklarının farkındalar ne kime hizmet ettiklerinin ne de yarın başlarına ne geleceğinin. Bu bir grup yeniyetmeyi işçilerin başına takım lideri diye koyuyorlar. Arkasından da bunları toplayıp bir gaz veriyorlar. Bunları aşırı hırslandırarak yarışa sokuyorlar. Yöneticilerin gaziyle daha yüksek mertebeye çıkacağını sanan, işçiliği bilmeyen, anasının-babasının evinde geçim derdi olmayan bu gençler diğer işçi arkadaşlarını yaşına başına bakmadan “hadi, hadi”, “şuna bak mal mı bu, mal gibi durma” ve daha başka bir sürü hakaretler ederek, işverenin çıkarına harıl harıl çalıştırıyorlar. Hangi takım daha fazla üretim yapacak, hangisi diğerini geçecek yarışına giriyorlar. Buna tepki gösteren, itiraz eden hemen tutanak yiyor. Ya da başka başka nedenler bulunup o bölüm ona zehir ediliyor. İtiraz edenin başındaki “takım lideri” denilen işçi o arkadaşını başka yere sürmek, daha da olmadı attırmak için dolaplar çeviriyor. Takım lideri diye bizim başımıza getirilen gençlerden biri akli başında, iyi bir delikanlı çıktı da bu rekabete katılmadı. Bölümünü hızlı çalıştırmadı, yüksek sayıları çıkarmamakta direndi diye takım liderliğinden aldılar.

İşin başka bir tarafı daha var. O da “takım lideri” denilerek diğer işçi arkadaşlarından kopartılan bu gençler de bizimle aynı sendikadalar. Hepimiz sendikalıyız ama ne yazık ki yeterince örgütlü değiliz. Sendika eğitim yapıyor ama işçilerin hepsini katmaya uğraşmıyor. Kaç kişi duyarlı davranıp giderse onunla yetiniyor. Zaten duyarlı, biraz bilinçli bir işçi bu yarışın parçası olmuyor. En azından dili döndüğünce yanlış olduğunu anlatmaya çalışıyor. Asıl bilinçlenmesi gerekenleri bilinçlendirmek, daha fazla örgütlü yapmak gerekirken o zahmete sendikacılarımız katlanmıyor. Zaten neredeyse herkes sendika üyesi, aidatlar yatıyor. Arada bir de uğrayıp şöyle bir işçiye göründüler mi onlara yetiyor. Sendikacıların bazılarının, işçinin içme suyu yokmuş, arka arkaya iş kazaları yaşıyormuş, yemekleri çok kötüyümüş, yemekhanede çok sıra bekliyormuş, işçilerin arasında kardeşlik yokmuş bunları düzeltelim, bunları için mücadele edelim gibi bir derdi yok.

Bu anlattıklarımız sendikalı olmanın örgütlü olmak anlamına gelmediğini gösteriyor. Bizler de sendikalıyız ancak henüz sendikamızla güçlü bir mücadele veremiyoruz. Biz de kendi aramızda bunu nasıl başaracağımızı konuşuyoruz. *Fabrikadaki arkadaşlarımızın birliğini güçlendirirsek sendikamızı da güçlendiririz.* İşte o zaman işçi birlik olur, hakkını söke söke almaya başlar. İşçi hakkını aramaya başladı mı, sendikacı da mecbur ya mücadele eden işçiye sahip çıkacak ya da bir gün gelecek bıçak kemiğe dayanacak. İşte o zaman bizler diğer fabrikalardaki işçi kardeşlerimizle birlikte bu sendika ağalarını enselerinden tuttuğumuz gibi sendikalarımızdan atacağız. O sendika ağaları bir zamanlar işçi olduklarını unutmuş olabilirler ama bizler işçi olduğumuzu unutmadık. ■

Zorunlu Senelik İzinler Başlamıştır

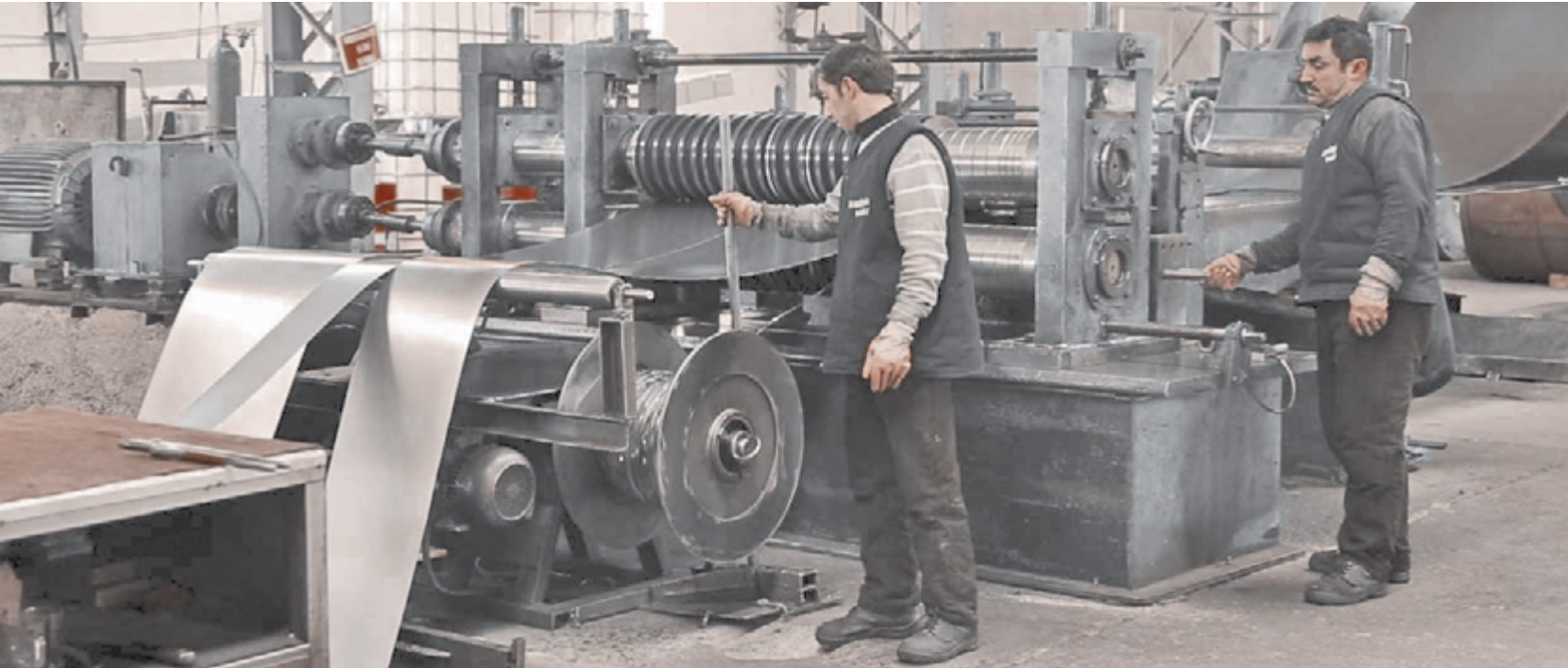
■ Gebze'den bir metal işçisi

Bizim işyerinde bayrama bir hafta kala bir yazı astılar. Yazıda “fabrikadaki zorunlu bakımdan dolayı senelik izinler bayram haftası itibari ile başlayacaktır” yazıyordu. Haliyle hepimizin senelik izin hayalleri suya düştü.

Kimimiz memlekete gidecek, kimimiz eşiyile izinleri aynı tarihe denk getirecekti ama hiçbirine izin vermediler. Hatta bir arkadaşımız Eylülde düğün yapacak, yani o zaman senelik izne çıkması gerekiyordu. Bizler de toplanıp üretim müdürünün yanına gittik. Müdüre mazeretlerimizi anlatıp biz senelik izin tarihlerimizin düzeltilmesini istiyoruz dedik. Bakım ekibine dâhil olmak istediğimizi söyledik. Müdürden daha lafımız bitmeden “ben anlamam, fabrikada duruş varken ben sizi ne yapayım? Herkes izne

çıkacak, ne yapıyorsanız siz bilirsiniz” cevabını aldık.

Zaten senelik izinlerimizi istediğimiz gibi kullanamazken yeni yasalarla bu hakkımız da elimizden alınmaya çalışılıyor. Eskiden senelik izinler bir kısmı 10 günden az olmamakla birlikte en fazla üçe bölünebiliyordu. Yeni yasa ile birlikte senelik izin hakkımız daha fazla bölünebilecek. Zaten senelik izin hakkımızı fiilen eriten patronlar yeni yasa ile birlikte daha da rahat davranacaklar. Biz işçiler sene boyunca çalışıp senelik iznimizi dört gözle beklerken, zaten istediğimiz gibi kullanamazken, şimdi yasa ile birlikte bölük pörçük kullanmak zorunda kalacağız. Düşünsenize düğün yapacak bir işçiye bile senelik iznini ne zaman kullanacağını sormuyorlar. Senelik izinlerimizi zamanında kullanmanın, istediğimiz gibi tatil planı yapıp izinlerimizi buna göre ayarlamamızın tek yolu örgütlenmek ve mücadele etmekten geçiyor. Aksi takdirde hiçbir zaman senelik izinlerimizi biz istediğimiz zaman kullanamayacağız. Zorunlu zamansız senelik izinlere mahkûm olacağız. ■

Tuvalete Dakika Sayar Turnike

■ Sincan Organize Sanayi Bölgesinden bir işçi

Hükümet ve patronlar el ele vermiş işçilerin örgütsüzlüğünden yararlanıyorlar. Hükümet yaptığı yasalarla patronların işçileri azgınca sömürmesinin önünü açarken, patronlar da boş durmayıp işyerlerinde işçileri baskı altında, köle gibi çalıştırıyorlar. Çalıştığım fabrikadan bir örnek vermek isterim. Ben bu fabrikaya başlayalı on yıl oldu. Bu süre içerisinde patron işçileri baskı altında tutabilmek için pek çok yola başvurdu. Bu baskılara karşı işçilerin sessiz olduğunu gören patron baskıyı her defasında daha fazla şiddetlendirdi. Bu baskının en son geldiği nokta ise tuvaletlerin önüne turnikelerin konması oldu. Turnikeler konduktan sonra “bir gün boyunca mesai saatleri içerisinde tuvalette toplamda sadece 5 dakika

kalma hakkınız var” duyurusu yapıldı.

Yani sabah 08.00'den akşam 18.15'e kadar olan sürede, mesai saatleri içerisinde tuvalette 5 dakika kalabiliriz. Tuvalette kaldığımız süre 5 dakikayı geçerse maaşımızdan kesinti yapılacak. İşçiler maaşlarından kesinti olmaması için tuvalet ihtiyaçları için mola saatlerini beklemek zorunda kalıyorlar.

Mesele tuvalet olunca bazen şakalaşmalara neden oluyor ve biz fabrikada gülüyoruz ağlanacak halimize. Belki de böylelikle dayanmaya çalışıyoruz. Her geçen gün koşullar ağırlaşıyor. Her geçen gün daha aşağılık uygulamalarla karşı karşıya kalıyoruz. Bu baskı ve dayatmalara daha ne kadar dayanabiliriz? Gerçek gülüşler ve hatta mutlu kahkahalar için bu baskılara son vermek gerekir. Bu da ancak işçilerin örgütlenip hep birlikte mücadele etmesiyle gerçekleşir. ■

Mücadeleci işçilerin örgütü UID-DER'e 10. mücadele yılında merhaba!

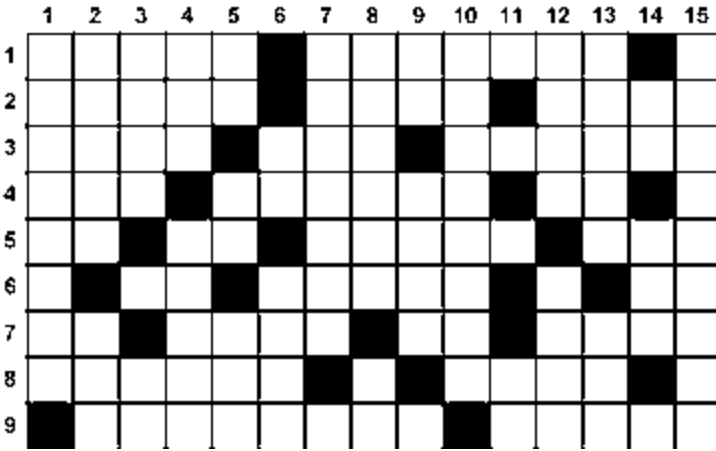
Bir Yolumuz Var UID-DER'le Yürünecek

Merhaba canımın içi
Gören gözüm
Çırpınan yüreğim
Allı yeşilli umudum... merhaba
Güneş böyle ısıtır mıydı ellerimi
Sen olmasan
Sen olmasan
Ay böyle görünür müydü gözüme gecenin bir vakti
Yağmurlar böyle karışır mıydı toprağa
Ve toprak
Yüzyıllık hasreti bitirir gibi sarılarak
Yeşertir miydi kavganın tohumunu,
Sen olmasan
Eyy ay, eyy güneş
Eyy yağmur yüklü bulutlar
Tanık olun siz de
Tanık olun
Nasıl da yeşeriyor kavganın bağrında umutlar
Ey gökyüzünde parlayan yıldızlar
Tanık olun bu güne
Tanık olun

Gelinler kına yaksın ellerine
Tilili çeksın genç kızlar
Ahh ulan ah
Göremem sanırdım bu günleri
Göremem de ölürüm sanırdım
Yürüyemem sanırdım bu yolları
Yürüyemem yarım yolda kalırım sanırdım
Yürünüyormuş bak
Yürünüyormuş
Görülmez sanılan güzel günler görülüyormuş.
Daha yolun başındayız belki... evet
Daha yolun başındayız
Amma
Bir yolumuz var
Bir yolumuz var UID-DER'le yürünecek
Açık kalsın hesap defterleriniz
Açık kalsın
Bir hesabımız
Bir hesabımız var patronlarla
Er ya da geç görülecek!

■ Adana'dan UID-DER'li bir işçi

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Kamu hizmetlerine harcanmak için hükümetin, yerel yönetimlerin yasalara göre doğrudan doğruya veya bazı malların fiyatlarının üstüne koyarak dolaylı yoldan herkesten topladığı para. Savaş veya siyasi nedenlerle ülkesini terk eden kişi.
2. Bir çalgıyı doğru ses vermesi için ayarlama. Memleket. Beyazı bulunan, beyaz renkli...
3. Yaptığı konutlarla ünlü olan, verdiği ihalelerle patronları zenginleştiren toplu konut idaresinin kısaltması. Kürtçe'de bir kadın ismi. Para miktarı.
4. Baston. Bir şeyle ilgili. Eşek sesi.
5. Hangi şey. Galatasaray'ın kısaltması. İŞİD'in attığı roketlerle birçok insanın hayatını kaybettiği Güneydeki şehir. Minimumun kısaltması.
6. Başlıca içeceğimiz. Ekinlerin harmanda dövülüp taneleri ayrıldıktan sonra kalan, hayvanlara yedirilen ufalanmış sapları. Lümenin simgesi.

7. Yemek. Kırık kemik vb. sarmaya yarayan ince tahta veya ona benzer sert madde. Hollanda'nın plaka kodu. Kendi küllerinden yeniden doğduğuna inanılan masal kuşu.
8. Elektrik akımını açıp kapamaya yarayan araç. İtmek işi.
9. Yaralanmanın, korkunun veya soğğun yol açtığı stresler sonucu, vücutta şeker yapımını hızlandıran böbrek üstü bezi kabuğunun salgıladığı hormon. Hümet, ihtiram.

Yukarıdan Aşağıya

1. Yurttaş.
2. Çeşitli renk ve büyüklükteki karelerden oluşan (desen veya kumaş). Eni geniş bir şeyle vurulduğunda çıkan ses.
3. Salatası yapılan bir bitki. İsviçre İşçi Sendikasının kısaltması.
4. Kül rengi. Boyundaki troit bezinin aşırı büyümesiyle beliren hastalık.
5. Köpek. Duman lekeli. Kedi, köpek için kovalama ünlemi.
6. Kan rengi. Hızlı, çabuk, telaşlı.
7. Müzik eşliğinde sergilenen film veya tiyatro oyunu.
8. Paylaşma. Bir nota.
9. Leke kelimesinin sessizleri. Duyuru.
10. Davranışlarında ölçülü olan.
11. Trabzonspor kısaltması.
12. Para vermeden alınan şey, bedava. Karelere ayrılmış zemin üzerinde on altı taşla iki kişi arasında oynanan oyun.
13. Havanın sıcaklık, basınç, nem, rüzgâr gibi koşullarını topluca belirten terim. Üfleli bir çalgı.
14. Lantan elementinin simgesi. Önce gelen.
15. Başka bir ülkeye sığınmış olan kişi.

İşçilerin Sordukları/48

Adalet Bakanlığı, iş mahkemelerindeki davaların “mahkemelere ağır geldiği, yükü arttırdığı, uzun yargılama süreçlerinin işçiyi mağdur ettiği” gerekçesiyle yeni bir düzenlemeye gidiyor. Hazırlanan İş Mahkemeleri Kanunu Tasarısı Taslağıyla işçilerin hak aramasının önü kesilmek ve hukuk yolu ile elde ettikleri kazanımlar ortadan kaldırılmak isteniyor. Mevcut kanuna göre işçilerin açtıkları davalar 2 ay içerisinde sonuçlanmalı, temyize giderse de 1 ay içerisinde karara bağlanmalı. Fakat mahkemelerdeki iş yoğunluğundan dolayı davalar uzuyor. Bu sorunu çözmesi gereken Adalet Bakanlığı, mahkemelerin iş yükünü bahane ederek, işçilere mahkeme yolunu kapatacak bir düzenleme getiriyor. Bu uygulamaya Arabuluculuk deniyor. Arabuluculuk süresince işçi ve patronların “eşit haklara ve imkânlara” sahip oldukları varsayılıyor. İşçiye “gel anlaş, verilene razı ol” deniliyor.

Arabuluculuk düzenlemesi işçileri nasıl etkileyecek, nasıl işleyecek?

Tasarı işçiye diyor ki; fazla çalışma, genel tatil ücretleri, kıdem-ihbar tazminatı, işten çıkarılınca kullanılmayan yıllık izin ücretleri, toplu iş sözleşmeleri ile belirenmiş ücret zamları, sosyal haklar, ikramiye ve prim gibi alacakları ile işe iade için dava açmadan önce arabulucuya başvur. Ama bu başvuruyu zorunlu hale getiriyor. İşçi arabulucuya başvurmadan dava açarsa mahkeme tarafından “dava şartı yokluğundan” ret kararı verilecek ve işçinin açtığı dava geçerli sayılmayacak. Arabuluculuk yoluyla işçilerin hakları pazarlığa açılıyor. “İstersen şimdi önerilen parayı alırsın ya da yargı yoluna gider ve 2-3 yıl beklersin” denilerek, işçinin tüm alacaklarını almasının önü kapatılmak isteniyor.

İşçinin her talebi ayrı ayrı değerlendirilecek, temyiz hakkı sınırlandırılacak

Kıdem tazminatı, ihbar tazminatı, fazla mesai, yıllık izin gibi alacak kalemleri aynı davada talep edilse dahi her bir alacak açısından ayrı kesinlik sınırı konacak ve miktarı 25 bin lirayı geçmeyen alacaklarda Yargıtay yolu kapanacak. Örneğin işçi, aynı davada talep ettiği kıdem tazminatı için temyiz yoluna başvurabilecek ama temyiz sınırının altında kalan fazla mesai ücreti için bu hakkı kullanamayacak. Mevcut uygulamada temyiz sınırı, dava konusu edilen toplam alacak miktarı üzerinden belirleniyor. İşe iade davaları, sendikaların yetki, genel kurul uyuşmazlıkları, grev, işkolu ya da yetki itirazı ve işletme niteliğinin tespitine ilişkin davalar için de temyiz yolu ortadan kaldırılıyor. Bu davalarda aleyhine karar verilen taraf Yargıtay’a gidemeyecek, bölge adliye mahkemelerine

(İstinaf mahkemeleri) itiraz edebilecek.

Sendikal örgütlenmede işe iadeyle ilgili haklar tırpanlanacak

Mevcut durumda sendikalar, örgütlendikleri işyerlerinde bir sorun çıktığı zaman yetki davası açıyorlar. Diyelim ki bir sendika işyerinde örgütlendi ve yetki başvurusunda bulundu. İşçilerin sendikalaştığını duyan işveren işçilerin bir bölümünü işten attı. İşten atılan işçiler işe iade davası açtılar. Sendika yetki davası açtığı zaman, bu yetki davasının karara bağlanması için mahkeme, tespit başvurusundan 4 ay öncesine kadarki sürede işe iade davası açan işçilerin davasının sonuçlanmasını bekliyor. Çünkü işe iade edilen işçilerin çalışma süresine boşa geçirdikleri 4 ay da ekleniyor ve tespit için başvuru tarihi işyerindeki sendikal işçi sayısına onlar da dâhil ediliyor. Böylece sendikanın işyerinde yetki alması kolaylaşmış oluyor.

Yeni düzenlemeyle işe iade davası açan işçiler çalışan sayısında veya üye sayısında dikkate alınmayacak. Patronlar sendikal örgütlenmede birçok üyeyi yetki tespiti başvurusundan hemen önce işten çıkardığından, tasarıyla, patronlara sendikal örgütlenmeyi engellemek için yeni bir imkân sağlanıyor.

İş güvencesi tazminatına sınırlama getirilecek, zaman aşımı süresi kısıllanacak

İş güvencesi tazminatı işe iade davalarında boşa geçen süre ücreti ve işçinin işe başlatılmaması halinde ödenen tazminattır. Mevcut uygulamada davayı kazanan ve işe başlatılmayan işçiye ödenen tazminat, işe başlatılacağı tarihteki ücreti baz alınarak ödeniyor. Bu ücret artık fesih tarihindeki ücrete göre belirlenecek. Aynı zamanda patron işçinin boşa geçen süresi için sigorta primi ödemek zorunda kalmayacak, sadece 4 aylık ücret tutarında tazminata hükmedilecek. İşçi, prim ödeme gün sayısında kayba uğrayacak. Kanunla işçilerin ücret alacakları için dava açma süresi de 10 yıldan 2 yıla indirilecek. Örneğin kıdem, kötü niyet tazminatı ve ihbar tazminatı için işçi işten çıkarıldıktan 10 yıl, kullanmadığı yıllık izin içinse 5 yıl içerisinde dava açabiliyordu. Şimdi bunların zaman aşımı 2 yıla indiriliyor. ■

Suriyelilere Vatandaşlık Hakkı: Nasıl Bakmalıyız?

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın Suriyeli göçmenlere vatandaşlık hakkı verileceğini söylemesinden sonra, bu konudaki tartışmalar alevlendi. Bu konu işçiler arasında da tartışılıyor. Yanlışlar ile doğrular, milliyetçi önyargılar ile patronlara ve hükümete dönük öfke iç içe geçerek bir bulamaca dönüşüyor. Peki, biz işçilerin bakış açısı ne olmalı, bu konuya nasıl yaklaşmalıyız?

1. Şu anda 2,5 milyona yakın Suriyeli var Türkiye'de. Bu insanlar durup dururken kalkıp buraya gelmediler. Dilini bilmedikleri, kültürünü çok tanımadıkları bir ülkede, inanılmaz kötü koşullarda yaşıyor, aşağılanıyorlar. Hangi insan bu şekilde yaşamak ister? Ve unutmayalım kardeşler, Suriye'deki iç savaşın en büyük sorumlularından biri de AKP hükümetidir.

2. "Kendi ülkelerinde kalsalardı, vatanları için savaşsalardı" diyen herkes vicdansızca, düşüncesizce konuşuyor. Orada kalıp kimin arkasında, kime karşı savaşacaklardı?

3. Suriyeliler geldikten sonra, ev kiralari ve işsizlik arttı, ücretler düştü deniyor. Diyelim ki böyle... Peki, sorumlu kim? Hayatta kalma mücadelesi veren Suriyeliler mi, yoksa onların çaresizliğini fırsata çeviren fırsatçı patronlar ve ev sahipleri mi?

4. Patronlar, Türkiye'yi tıpkı Çin gibi ucuz işgücü cenetine çevirmek istiyorlar. Patronların kârlarını arttırmanın yolu, işçilik maliyetlerini alabildiğine düşürmekten geçiyor. Bunun için Suriyelileri kullanmaya başlayan patronlar, uzun bir süredir Suriyelilere bir statü verilmesini talep ediyorlardı. Böylece Suriyeli işçileri yasal bir zeminde istedikleri gibi sömürebileceklerdi. Nitekim bu kapsamda, "Geçici Koruma Sağlanan Yabancıların Çalışma İzinlerine Dair Yönetmelik" 2016'nın başında yayınlandı ve Suriyelilere çalışma izni verildi. Bu yönetmelik, çalıştırılacak Suriyeli işçi sayısının, bir işyerinde çalışanların yüzde 10'unu geçemeyeceğini belirtiyor. Eğer Suriyelilere vatandaşlık verilerse, bu sınırlama kalkmış olacak.

5. Peki, hükümet, Suriyelilere neden mültecilik hakkını tanımıyor ve bu yollara başvuruyor? Suriyeliler, Türkiye'de resmi açıdan mülteci olarak değil, geçici koruma statüsü altında "misafir" olarak kabul ediliyorlar. Mültecilerin uluslararası hukuk ve yasalar tarafından belirlenmiş birçok hakları var. Savaş ya da siyasi baskıdan

dolayı ülkesini terk edenlere mülteci deniyor. Eğer Suriyelilere mültecilik hakkı tanınmış olsaydı, bugünkü sıkıntılarının önemli bir kısmı yaşanmayacaktı. Ancak hükümet "misafir" diyerek onları kendi başlarına, çileli bir yaşama terk etti.

6. Daha mültecilik hakkını bile tanımamış olan hükümet, ne oldu da birdenbire Suriyelileri bu kadar düşünmeye başladı? Dış siyaseti iflas eden ve uluslararası alanda sıkışan hükümet, içeride tüm toplum kesimlerini baskı altına almak, her türlü muhalefeti ezmek, başkanlık sistemi getirmek ve tüm devlet yetkilerini Erdoğan'a vermek istiyor. İktidarını sürdürmek için Suriyelileri kullanmak istiyor. Suriyelilere vatandaşlık vererek onların oylarını satın almayı hedefliyor. Anlaşılacağı üzere AKP'nin derdi Suriyeliler değildir.

7. Kardeşler, hangi milletten, dinden, mezhepten, renkten olursak olalım, hangi dili konuşursak konuşalım işçilerin çıkarı ortaktır. Türkiye'de Suriyelilerin vatandaşlığına karşı çıkanların önemli bir bölümünün, savaştan dolayı, bir zamanlar başka ülkelerden geldiği unutulmamalıdır. Başka ülkelerin halklarını, işçilerini ya da mezheplerini küçümsemek, aşağılamak, onlara yaşam hakkı tanımamak ırkçılıktır.

8. Kardeşler, Suriyeli göçmenlerin önemli bir bölümü artık bu toprakların insanıdır. Gelenlerin önemli bir bölümü, ne zaman biteceği belli olmayan bir savaşla yangın yerine dönen Suriye'ye dönmeyecek. Suriyeli işçiler de artık bu topraklardaki işçi sınıfının bir parçasıdır.

9. Bizlerin amacı başta Ortadoğu olmak üzere dünya işçilerinin birliğini ve kardeşliğini sağlamaktır. Ortadoğu'daki tüm işçiler birleşmeli, savaşa ve sömürüye karşı mücadele vermeliyiz. İşte Suriyeli emekçilere de bu bakış açısıyla bakmalıyız. Suriyeliler bizlerin düşmanı değil sınıf kardeşlerimizdir.

10. Tüm bunları bilerek, işçi sınıfının uluslararası birlik ve kardeşliği için öncelikle Suriyelilerin mültecilik haklarının derhal tanınmasını savunalım! Milliyetçi önyargılara teslim olmayalım ve onlarla yan yana gelerek, birleşerek kapitalist sömürü düzenine karşı birlikte mücadeleyi büyütelim! ■